

COLUMN HUGO VAN DER POEL

Afgeplakt

Marjan Olfers en Anton van Wijk hebben een genuanceerd, maar toch onthutsend rapport geschreven over de misstanden in de gymnastiekwereld, in het bijzonder het vrouweturnen. Wat voor betrokkenen natuurlijk al lang duidelijk was, ligt nu vast in een doorwrocht rapport van 412 pagina's: het ging niet om incidenten, het zat structureel fout.

Een bevinding uit het rapport: ouders werden geweerd uit de turnzalen, die soms zelfs werden afgeplakt tegen inkijk. Er was dus letterlijk geen zicht op wat er zich afspeelde in de oefenruimtes. Ik snap best dat een trainer van het Nederlands elftal een besloten training wil om zijn opstelling of aanvalsplan nog even geheim te houden. Of dat Herman Tjeenk Willink zegt dat hij transparantie en gespreksverslagen mooi vindt, maar bij de preformatie af en toe mensen onder vier ogen wil spreken. En dat sommige opmerkingen 'niet voor de notulen zijn bestemd'. Allemaal begrijpelijk. Maar een trainer die alleen is om te oefenen met kinderen in een afgeplakte ruimte? Of zoals een van de oud-turnsters zegt: 'In een soort gevangenis'?

Dat je als ouder geen zicht hebt op wat er gebeurt in die ruimtes, waar het kind soms wel twintig tot dertig uur per week traint, en dat zicht ook niet wilt of kunt hebben, roept vragen op. Ik kan geen goede reden verzinnen waarom je als ouder niet zou mogen zien hoe het eraan toegaat bij de trainingen van je kind. Het lijkt me dat dit een goed en concreet aangrijpingspunt is voor verbetering, waar verenigingsbestuurders en gemeenten aan kunnen bijdragen. In oefenruimtes gebeuren alleen dingen in het daglicht, trainingen kunnen worden gevolgd door ouders, en ouders en trainers spreken elkaar regelmatig over de trainingen. Dit is overigens geheel in lijn met een van de aanbevelingen

van Olfers en Van Wijk: zorg voor het vier- (of meer) ogenprincipe in de turnhal.

Hetzou vreemd zijn als grensoverschrijdend gedrag in de sport zich zou beperken tot het turnen. We moeten erop bedacht zijn dat (talentvolle) kinderen ook in andere takken van sport 'strafkamp'-achtige ervaringen opdoen en als 'instrument' dienen voor de realisatie van ambities van ouders, trainers en verenigingen. Of erger nog, als 'object' worden behandeld door pedagogisch onbekwame vrijwilligers of types met duistere bedoelingen. Daarom is het goed sportbreed kennis te nemen van de aanbevelingen van Olfers en Van Wijk en die op de agenda te zetten bij het lokale sportakkoord. Met als concrete inzet geen afgeplakte oefenruimtes meer, toegang tot trainingen voor ouders en invoering van het meerogenprincipe in de sportaccommodaties waar kinderen sporten.

Overigens zien Olfers en Van Wijk ook ouders die wel geheel of gedeeltelijk weten of wisten van het grensoverschrijdende gedrag. Sommigen meenden dat dat erbij hoorde, andere probeerden met die kennis wat te doen, maar liepen ergens vast of konden niet anders dan hun kind van de training te halen. Het opengooien van de sportaccommodaties is niet genoeg, maar een stap uit vele op weg naar een veiliger en plezieriger sport.

Hugo van der Poel is directeur van het Mulier Instituut.